

Jasně jsme se dohodli, že se nebudeme vracet k tomu, co bylo. Za celý rok a kousek, co jsme znovu spolu, jsme se nikdy nevrátili k době, kdy jsem pila. Jediné výjimky jsou chvíle, když potřebuji znát nějaký manželův pohled na věc. **Ale NIKDY žádné vyčítaky.** Co bylo, to bylo. Naše budoucnost je jinde. Tu si tvoříme sami teď, minulost nám k tomu nepomůže. K čemu vám kdy pomohlo, že jste někomu třeba vmetli do tváře něco, co udělal v opilosti – ať už to byl partner, manželka, dcera, rodič? K ničemu. Ono je to ve své podstatě dost podlé, ale když vám dojdou argumenty, tak se to bohužel dobře vytahuje. O tom jsme se přesvědčili právě v našem prvním roce po léčbě a jediné, k čemu to u mě vedlo, bylo, že mě to opravdu ranilo a zapochybovala jsem, proč to vlastně všechno dělám, proč se snažím, když se k tomu manžel stejně pořád vrací. Tak prosím, jestli máte ve svém okolí někoho, kdo abstnuje a prošel léčbou, i když jste hodně naštvaní, nevytahujte na něj, co provedl, když pil. Je to velmi mocná zbraň, která ale bohužel může mít fatální následky. Když ji používáte, ani vás třeba nenapadne, co takový útok může abstinujícím udělat – ano může to vést i k relapsu, protože koho by bavilo neustále řešit, co dělal, když pil, člověka přepadne marnost, proč teda vlastně přestal, když to má stále na talíři... **Do minulosti (k pití) se nevracíme, ani když jsme hodně naštvaní.**

Důvěra je klíčová. Ať se stalo cokoliv, a že to třeba z mé strany byly bohužel věci, které hodně narušily manželovu důvěru ve mě, muselo to zůstat v minulosti. Nemám nejmenší důvod nějak pochybovat, nastavili jsme si to tak, že ať se děje cokoliv, prostě je potřeba to říct na rovinu. **Upřímnost někdy bolí, ale bez ní prostě není důvěra.**

Nastavili jsme si také jasně **pravidla, jak budou fungovat naše finance.** Mnoho lidí, kteří četli první knihu, nechá-

palo, jak můžeme jako manželé fungovat, aniž máme společné finance. Neměli jsme a otevřeně říkám, že to byl jeden z nejčastějších důvodů našich hádek a napjaté domácí atmosféry. Nebudeme si nic nalhávat, peníze prostě potřebujeme všichni, účty se samy nezaplátí, a když nemáte s partnerem nastaveno, kdo co platí nebo jak se budou peníze sházet nebo dělit, vytváří to zase další nedůvěru a pochybnosti. Tohle byla velká blbost, kterou jsme udělali už na začátku našeho vztahu a plynule jsme si ji přenesli i do manželství. Já cítila velkou nejistotu, jestli budeme mít dost peněz na všechno, co musíme zaplatit, a ta byla hodně výrazným spouštěčem mých úzkostí. Riskovat, že se do takové nejistoty znovu dostanu, je nesmysl. Takže jsme si sedli a nastavili si pravidla, jak to s penězi máme.

Všechno, o čem ohledně našeho vztahu píšu, má společné jedno zásadní téma – **komunikaci.** Museli jsme se úplně od začátku naučit spolu komunikovat – prostě mluvit. Byl to náš největší kámen úrazu. Do jisté doby jsme si každý jel to svoje – já jsem byla přesvědčená, že všechno zvládnou sama, že nepotřebuji nikoho dalšího. A to mě vedlo k tomu, řešit určitou dobu situace tak, že jsem místo mluvení s manželem mluvila se svojí nejlepší kamarádkou – láhví vína. V roce, který následoval po léčbě, jsme zase mluvili každý úplně jinou řečí, nemohli jsme se naladit na stejný jazyk ani stejnou tóninu. Každá věta budila podezření, že se za ní skrývá víc – něco zlého, vyčítavého, podezíravého. Byla to taková studená válka. U našeho nového začátku jsem tenhle přístup úplně přehodnotila. Je možné, že si umím poradit sama, že nikoho nepotřebuji, ale já nechci. Mám vedle sebe partnera, manžela, se kterým můžeme všechno zvládnout společně. Nemusím to dělat sama. Chci ho. Chci mít vedle sebe někoho, kdo mě zná, ví, jak mi kdy je, aniž řeknu jediné slovo.